

Το σπίτι του δασκάλου

[...]

Το σπίτι μας στην πόλη δεν ήταν μεγάλο. Μας ήταν όμως αρκετό. Εγώ, ως ο μικρότερος αδερφός, βοηθούσα τη μητέρα μου στις δουλειές του σπιτιού και στο μεγάλωμα των αδερφών μου, αλλά ταυτόχρονα μάθαινα και τη δουλειά από τον πατέρα. Ο πατέρας δούλευε από τα ξημερώματα ως αργά τη νύχτα και έτσι εκείνη την ημέρα δε βρισκόταν στο σπίτι. Η μητέρα είχε ακούσει ότι ένας εύπορος νέος ήθελε να αγοράσει το σπίτι μας. Είχε την ελπίδα ότι οι ιδιοκτήτες θα μας λυπηθούν και δε θα το πουλήσουν. Όμως, νωρίς το μεσημέρι εκείνης της ημέρας είδαμε από μακριά τον ιδιοκτήτη να πλησιάζει. Συνοδευόταν από τους δυο γιους του και έναν ακόμη άντρα. Η μητέρα έτρεξε και κλείστηκε μέσα στο σπίτι. Μας έσφιξε όλους στην αγκαλιά της και ανάμεσα στα αναφιλητά της ψιθύρισε ότι όλα θα πάνε καλά. Τα μικρότερα αδέρφια μου έκλαιγαν τρομοκρατημένα, ενώ εγώ κοιτούσα παγωμένος την πόρτα του σπιτιού. Ακούστηκαν τρία διαδοχικά εκκωφαντικά χτυπήματα στην πόρτα και στη συνέχεια ένας τρομερός θόρυβος που αντήχησε στους άδειους τοίχους του μικροσκοπικού σπιτιού μας. Ο τέταρτος άντρας είχε γκρεμίσει την πόρτα μας. Η μητέρα δε μίλησε, κοιτούσε στα μάτια, ασάλευτη, τον ιδιοκτήτη. Εκείνος δεν ένωσε την παραμικρή συμπόνια μπροστά στο θέαμα μιας μάνας που κρατάει στην αγκαλιά της τα νηστικά και απεριποίητα παιδιά της. Οι άντρες άρχισαν να πετάνε τα λιγοστά μας έπιπλα στην αυλή. Η μητέρα βουβή και παγωμένη σηκώθηκε και βοήθησε στη μεταφορά του κρεβατιού. Οδήγησα τα αδέρφια μου έξω από το σπίτι και τα έβαλα να καθίσουν στον σωρό από παπλώματα, πλάι στα λιγοστά μας ρούχα και τα παλιά αντικείμενα των γονιών μας. Οι γείτονές μας άκουσαν τον θόρυβο και τα κλάματα των παιδιών και βγήκαν να δουν τι συμβαίνει. Κάποιοι κοιτούσαν με συμπάθεια και οίκτο, και κάποιοι άλλοι με απέχθεια. Κανείς τους όμως δε μας προσέφερε την παραμικρή βοήθεια. Ο ιδιοκτήτης περήφανος και ευχαριστημένος με το κατόρθωμά του έφυγε από το σπίτι με ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη.

Μαριάννα Παπαγεωργοπούλου